

vymáhajícím věřitelům, ale kryjící se částečně s nároky berního úřadu, jenž si dal pohledávku složenou k soudu právě pro ony veřejné dávky již zabaviti a přikázati k vybrání. O výhradě poddlužníků mělo býti při rozvrhu jednáno, a měla jim býti poskytnuta možnost, aby svůj nárok osvědčili, po případě sporem prokázali (§§ 286, 231, 308 ex. ř.). To se nestalo. Byl sice k rozvrhovému roku obeslán a bral na něm účast i právní zástupce poddlužníků, ale výslovně jenom ve své vlastnosti jako právní zástupce dlužníka Stanislava Z-a. Manželé Václav a Anežka S-ovi nebyli k rozvrhovému roku obesláni, čímž jim byla vzata možnost, by uplatnili při rozvrhovém jednání svůj nárok. Vada ta činí celé jednání a obě na jeho základě vydaná rozhodnutí zmatečnými dle § 477 čis. 4 c. ř. s., proto musila býti zrušena a rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 6225.

Bylo-li výživné původně stanoveno rozsudkem a došlo-li po té před poručenským soudem ku smíru o odbytném, jest se napotomních vyživovacích příspěvků domáhati cestou nespornou.

Pouhé zmocnění ku sporu nenahraňuje formálního usnesení poručenského soudu, jímž tento poukazuje poručníka k žalobě o výživné a kteréž, doručeno byvši též nemanželskému otci, nabýti musí dříve právní moci.

Okolnost, že soud má po případě vyšetřiti duševní a tělesný stav nezletilcův, nemůže býti sama o sobě podnětem procesnímu soudu k tomu, by vyslovil přípustnost sporného řízení.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1926, R I 673/26.)

Rozsudkem ze dne 30. května 1911 byl Jan B. uznán nemanželským otcem nezletilé Anežky D-ové a odsouzen ku placení výživného. Na základě smíru ze dne 11. října 1911, schváleném poručensky, složil Jan B. na soudě odbytné 300 K jednou pro vždy. Žalobu poručenstva, zadanou v roce 1925, by Jan B. byl uznán povinným platiti výživné měsíčních 150 Kč, s o u d p r v é s t o l i c e odmítl, maje za to, že o zažalovaném nároku jest jednati v řízení nesporném. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by dále po zákonu jednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Správným jest názor obou nižších stolic, že, bylo-li výživné původně stanoveno rozsudkem a došlo-li po té před soudem poručenským k smíru na odbytné, jest se napotomních vyživovacích příspěvků domáhati cestou nespornou (srv. rozh. č. 3493, 3553 a 5081 sb. n. s.). Rovněž přisvědčiti jest názoru rekursního soudu, že pouhé zmocnění k sporu nenahraňuje formálního usnesení poručenského soudu, jímž tento poukazuje poručníka k žalobě o výživné a kteréž, doručeno byvši též nemanželskému otci, nabýti musí dříve právní moci; zásada tato blíže odůvodněna byla v plenárním rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu, uveřej-

něném pod čís. 734 sb. n. s. Nelze však přisvědčiti rekursnímu soudu, že v tomto případě není třeba takového formálního usnesení poručenského soudu, ježto předem řešiti jest otázku, zda vyživovací povinnost vzhledem k duševnímu a tělesnému vývoji nezletilé Anežky D-ové trvá. Jak v důvodové zprávě k čl. XVI. první dílčí novely k obč. zák. uvedeno, určuje soud vyživovací příspěvky, hledě k potřebám dítěte a platební schopnosti nemanželského otce, dle volného uvážení. Má-li však soud přihlížeti k potřebám dítěte, musí míti na zřeteli též jeho duševní i tělesný vývoj. Tudíž ta okolnost, že soud po případě má vyšetřiti duševní a tělesný stav nezletilcův, nemůže sama o sobě býti procesnímu soudu podnětem k tomu, by vyslovil přípustnost řízení sporného. K řešení této otázky není procesní soud vůbec povolán, a jen pravoplatným usnesením poručenského soudu může býti pro procesní soud založen formálně správný podklad pro přípustnost řízení sporného. Řízení sporné v těchto věcech jest za nynějšího stavu právního výjimkou z pravidla, jak patrně též z citované důvodové zprávy, v níž uvedeno, že dlužno se sporného řízení co možná vyvarovati.

Čís. 6226.

Ve Slezsku v takových farních obvodech, kde jsou kostelní konkurenční stavební výbory, přísluší jim zásadně obstarávati záležitosti katolických farních obcí.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1926, R II 136/26.)

Dle vložky č. 90 pozemkové knihy pro obec K. ve Slezsku bylo při zakládání nových pozemkových knih k »veřejné obecní škole č. konskr. 93« v K. vloženo vlastnické právo pro »katolickou školní obec K.«. Na základě oznámení obecné veřejné školy v K. zavedl o k r e s n í s o u d v Č. šetření za účelem opravy chyby prý při zakládání pozemk. knihy se sběhší a po provedeném šetření vydal usnesení, v jehož první části nařídil opravu oné chyby v ten rozum, že se vkládá právo vlastnické ve prospěch »římsko-katolické farní obce v K.«. Tato část usnesení prvě stolice nebyla rekusem napadena a není předmětem přezkumu v řízení opravném, v němž jde pouze o další část usnesení prvě stolice, pokud totiž současně s opravou oné chyby z moci úřední nařízen byl vklad »závazků a povinností dle obsahu protokolu ze dne 10. října 1925« a pokud r e k u r s n í s o u d, vyhověv rekursu zmíněné farní obce, zastoupené Adolfem N-em, zamítl tento vklad.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vzhledem k obsahu dovolacího rekursu jest se obíratí jen otázkou, zda Adolf N. má právo zastupovati římsko-katolickou farní obec v K. čili nic. Zápis, o nějž jde, má za základ dvě listiny, totiž protokol, sepsaný u okresního soudu v Č. dne 10. října 1925, a protokol o schůzi zastupitelstva obce K. ze dne 23. října 1925. Při soudním jednání dne